UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatæ, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 22. Præclarius opus fuit quod conuenire non potuerint testimonia testium contra cum productorum, quam quod Deus linguas eorum confuderit, qui Turrim Babelerigere conabantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-53092

Visual Library

claret cui pœnæ reus ſubijceret: porro ſi bene locutus ſum cur me percutis? Et quamuis paratus eſſet & alteram præbere colapho maxillam, non idcirco omiſit correptionem: ſed corripuit Petrum autem Malcho præſcindentem: nam faciendo & dicendo vulneratum curauit & corripuit vulnerantem. Fuit autem hoc quod hic permittebatur, contrà omnem iuris ordinem, tantam non punire temeritatem, quâ aduerſus Chriſtum præualebat vir ille nequiſſimus. Veruntamen tantâ contra Chriſtum malitia odioque tabeſcebant illi iudices, vt iniuriam hanc diſſimularint, quam perfidus ille minister eorum irrogabat tribunali, ſi eſt o execrandam adeo obtegere impudentiam.

§. 22. *Præclarius opus fuit quod conuenire non potuerint teſtimonia teſtium contra Chriſtum productorum, quam quod Deus linguas eorum confuderit, qui Turrim Babel erigere conabantur.*

CEnſebant illi temporis factum velle Chriſtum capere in verbis ſuis, vnde ſtatum cogunt concilium ſibi mutuo colloquuti, quidnam agerent, & conuenerunt optimum fore medium falſos ſubornare teſtes qui inter ſe conuenirent, vt crimina objicerent illi grauiora, vtque ipſis illum ſuo de his teſtimonio conuincentibus, materiam cauſamque haberent eum morti tradendi ſufficientem. Hæc ſcribunt Euangeliſtæ, quamuis formam taceant quâ teſtes adornarunt, ſed ſatis intelligimus promiſſis corruptos fuiſſe & muneribus, quæ tanta fuerunt, vt illis multi ſe reddiderint falſos teſtes, multaque contra Chriſtum teſtimonia falſo protulerint: ſed erant omnia ſibi contradicentia, ita vt in ſubſtantia dictorum ſibimutuo repugnarent Et ita narrat D. Lucas: *Conuenientia teſtimonia non erant:* quia non conueniebant ſibi in delicto, nec in tempore, nec in loco. Fuitque tanta inconuenientia inter teſtes, vt ſinguli eorum voluerint ſuum tantummodo dictum cenſeri veridicum. Ordinem hic notamus cœleſtem, quo non potuerunt vllo modo inter ſe conuenire, quia nullâ via poterat vnquam contra Chriſtum inueniri probatio in materia peccati. Potentiam ſuam oſtendit Deus quando ſuperbam illam dei ruit fabricam quam homines in mundi principio aggreſſi ſunt, Turrim illam erigendo Babylonicam cum intentione illam promouendi, vſque ad ſydera: ſed quamuis Deus opus hoc impedierit, confundens linguas eorum eo modo vt alter alterum non intelligeret, permiſit tamen vt vel parum turris hæc in altum aſſurgeret: ſed illa quam teſtes illi falſiloqui à Phariſæis empti, volunt erigere, multò peior eſt priori; quandoquidem hac voluerint ipſi Deo bellum inferre & quidem ſatis crudele, conati probare eum fuiſſe peccatorem: idcirco ſtatim egit Deus vt eorum ſic confunderet Idioma, vt non potuerint lapidem vnum alteri connectere, id eſt vnum teſtimonium alteri, quocirca non opus fuit vt Chriſtus reſponderet, cum illi ipſi propriam teſtarentur perfidiam in ferendis teſtimonijs male conuenientes, atque per hoc pro ipſius Chriſti reſpondentes innocentia. Hic impletur illud Chriſti verbum quod eis dixerat: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Ioa. 8, 46. Etenim potuere numquam argumentum in forma Chriſto proponere, quo ipſum conſtringerent ad reſponſum. Vah perfidos, attendite quid ante tot annos de vobis dixerit Dauid hoc opus Dei magnificans: *Dicite Deo, quam terribilia ſunt opera tua Domine, in multitudine virtutis tuæ mentientur tibi inimici tui.* Pſ. 65, 3. O quàm Diuina ſunt hæc opera, proprijs ipſos conuincere teſtimonijs, & ijs ipſis bonitatis & innocentiæ Chriſti clariſſima producere argumenta, quibus illi poſſent intelligere ipſum verum eſſe Meſſiam ſed cum tanta vidiſſent in Chriſto opera veri Meſſiæ, non cogitant niſi mendacia, non attendunt verum mortuos de tumulo reuocauerit, & aduerſus eum ſubornata quærunt falſaque teſtimonia.

I. Dei potentia in turri Babel euertenda.

Audit hæc omnia concilij Præſes Caiphas multumque torquetur ex teſtium aperta diſſonantia, & tranquillitate quam Chriſtus vultu præferebat, nec non grauiter confuſus quia nihil illis proficiebat eorum quæ moliebantur: duo tandem venundati vt falſa dicerent proruperunt in medium atque eo modo inter ſe conſpirarunt vt eſſe poſſent teſtes conteſtes eiuſdem Domini ſententiæ, vnde ambo teſtati ſunt: *Nos audiuimus eum dicentem: poſſum deſtruere templum hoc & poſt triduum* præſentem recurreres, vt per ſententiam de-

reædificabo illud. Hunc vnus eorum protulit. Alter intelligens ex illo verbo *Poſſum* caſum non formari mortis, alia phraſi vſus eſt, dixitque: *Hic dixit: Diſſoluam templum Dei hoc manufactum, & per triduum aliud non manu factum ædificabo.* Quantumuis illi inter ſe conuenerant, cumque illis tertius eſſet diabolus,

II. Verba teſtium expenduntur.

Diuina tamen decreuit ſapientia vt tempore deponendi in hac cauſa inter ſe diſcreparent. Quia certum eſt non idem & vnum eſſe ſi quis dicat: poſſum malum facere, & malum faciam: quia poſſe mala facere, omnibus conuenit hominibus, quia omnes poſſumus peccare: ſed malum faciam, declarat malæ determinationem voluntatis. Similiter diſcreparunt, quia primus dixit Chriſtum locutū fuiſſe de templo illo Ieruſalem materiali, quòd poſſet illud iam deſtructum reædificare lapideſque in vnum collectos ad eandem componere fabricam. Alter verò dixit, verum quidem eſſe quòd dixerat, quòd templum illud materiale & hominum manibus extructum eſſet euerſurus, ſed quod tranſacto triduo aliud eſſet erecturus, ſic vt nulla hominum manus huic interueniret ædificationi. Ecce duo hic teſtimonia in ſubſtantia ita diuerſa, & tam parui momenti: licet iam ſecundus conueniret cum primo vel primus cum ſecundo, quia per ſola verba non ſolet aliquis ad mortem damnari, per regulam D.

Iacob. 3. 1 Iacobi: *Qui verbo non offendit, hic perfectus eſt vir:* ille qui tantam conſcientiæ ſuæ gerit curam, vt linguâ ſua non labatur, verbum aliquod proferens inordinatum, hic ſeipſum credere poteſt virum eſſe perfectum: & ita in humanis iudicijs multum attenditur quando viri alicuius dictum excutitur, licet ſit contra fidem & occaſio conſideratur quam habuit ad illud dicendum, quatenus intelligatur, vtrum illud maledictum oriatur ex malitia voluntatis, quia non formantur peccata in lingua, nec in manibus ſed in cordis viſceribus. Et ita locutus Deus de populo Iſrael ſic ait:

Pſ. 94. 10 *Quadraginta annis proximus fui generationi huic, & dixi: ſemper hi errant corde.* Quadraginta annis inter illos verſatus ſum & profectus ab Ægypto vſque ad terram promiſſionis & tandem ſatis euidenter demonſtrarunt defectus ſuos non fuiſſe linguæ leuitates, nec bilis, nec paſſiones choleræ ſed cordis peruerſi molimina. Ita quoque quamuis hi conuenirent quod illa Chriſtus verba dixiſſet: *Telas aranearum texebant.*

Et non ſolum hi duo ſibi contradicunt, ſed etiam veritati, quam fideliter ſcribit Diuus Ioannes dixiſſe Chriſtum: *Soluite templum hoc, & in tribus diebus excitabo illud.* In hoc dicto Chriſti, parsque poterat eſſe mala, non habetur, quinimo illam Chriſtus Iudæis imponit illis dicendo: *Soluite templum hoc:* & ſibi partem ſumit bonam, nempe eiuſdem reædificationem. Et quamuis videatur quod dictæ illæ accuſationes Chriſtum cogerent ad reſpondendum & diluendum, nihilominus non reſpondit vel verbum, ex quo magna confuſio pœna contorſit potiſſimum autem Caipham huius auctorem ſtratagematis: quia erat eius intentum grauem Chriſto metum incutere, vt ſic ille ſe ſubmitteret omniaque fateretur de quibus illum accuſabant, & peteret miſericordiam, vt per hoc ipſi victoriam obtinerent, eoſque mundus coleret vt viros qui malum impedierant, quod Chriſtus facere poterat & Chriſtum haberent vt flagitioſum, blaſphemum & ſeditioſum, eamque poſſent ſi vellent in miſericordiam recipiendo, poſtquam illum hominem declaraſſent facinoroſum, in exilium expellere vel carceri tradere perpetuo.

§. 23. Vt animos miniſtrorum prouocaret ad opprobria quibus Chriſtum in domo Pontificis Caiphæ affecerunt, illum hic vt blaſphemum accuſat, zelumque præſeferens honoris Dei propria ſcindens veſtimenta. Per hoc finem ſui præſignauit Pontificatus.

VT Caiphas videt Chriſtum adeo perſiſtere vt nihili faceret obiecta, ſpem omnem abiecit illum ſibi ſubijciendi: quocirca de cathedra exiliens furenti ſimilis ſurrexit altaque voce Chriſtum in hæc verba coniurauit: *Adiuro te per Deum viuum vt dicas nobis, ſi tu es Chriſtus filius Dei benedicti.* Euidenter in his verbis patuit quod Satan qui miſerat in cor Iudæ nefandam illam impietatem quâ Dominum pecunia diſtraheret, etiam hæc verba in cor Caiphæ miſerit, vt talem proponeret Chriſto quæſtionem. Ad huius intelligentiam meminiſſe debemus,